

[Alfred Jensen.]

har til det, der siges af de politiske ledere, som giver udtryk for den politik, der er regeringens, og det er vel i og for sig ikke så underligt. Der har været sagt adskilligt i de sidste åreger, som ikke har holdt stik. Hvem husker ikke, hvorledes man jublede i 1938 efter Münchenaftalen og forsikrede, at freden var sikret i vor tid, og dog var kendsgerningen den, at det var optakten til en ny verdenskrig. Har det danske folk så grund til at fæste mere lid til forsikringen om, at vi sikrer freden og selvstændigheden nu, end det havde i 1938? Nej, folket har ikke glemt det.

Det har heller ikke glemt alt det, der er blevet sagt om Sovjetunionen. Der er for mange år siden sagt, at Sovjetunionen forberedte krig, men det er en kendsgerning, at det var de andre stater, der overfaldt Sovjetunionen, at det var den kapitalistiske verden, der begyndte krigen med den forudsætning, at Sovjetunionen ville bryde sammen, fordi det var en kolos på lerbædder. Det viste sig, at det var ikke rigtigt. Hvad har man ikke sagt efter befrielsen: sovjetarmeerne ville blive på Bornholm, Bornholm ville aldrig blive rømmet. Således er der adskillige udtalelser, som viser, at det, man garanterer, ikke holder stik.

Hertil kommer naturligvis, at der i det danske folk er mange udtalelser mod militarismen i frisk erindring. Specielt i arbejderklassen husker man, hvad der er sagt om krig og militarisme. Hver eneste arbejder véd, at vi år efter år har påpeget, at krig forårsages af den kapitalistiske samfundsordning. Det er formuleret på forskellig måde, ikke alene mellem den første og den anden verdenskrig, men også før den første verdenskrig, da den socialistiske Internationale brændemærkede kapitalisterne som krigsantistiftere og opfordrede arbejderne i den ganske verden til at sætte sig imod en krigs udløsning. Den store franske socialistfører Jean Jaurès karakteriserede situationen på følgende måde: som tordenskyen fører lyn og bulder med sig, således fører kapitalismen krigen med sig. Det var en opfattelse, som ikke alene blev gjort gældende i andre lande, men også her i vort land. Man kan gennem aviser, pjecer og bøger konstatere, at der var enighed i den danske arbejderbevægelse om, at kapitalismen var årsag til krigene. Netop derfor skrev det ærede medlem hr. Alsing Andersen også i 1926 en pjece: „Afrust vort land“. Det er altså ingenlunde tilfældigt, at det overalt i verden er de kapitalistiske partier, der kæmper for opretholdelse af et militærvæsen, og det var udfra samme

opfattelse at man for 25 år siden fra arbejderbevægelsens side den 1. maj demonstrerede for at sikre verdensfreden ved afrustning, ved at gennemføre det socialistiske fællesseje.

Jeg kunne fremføre mange flere ting og også skarpere ting, der brændemærker kapitalismen som årsagen til krigen, men det tillader tiden ikke, og det er heller ikke fornødent. Det må være nok at fastslå, at såvel første som anden verdenskrig udbrød som krige mellem de kapitalistiske magter, og at de var forårsaget af de kapitalistiske interessemodsigelser, og det er klart, at hvad der er sagt, hvad der er erfaret, glemmer man ikke sådan fra den ene dag til den anden.

Heri må man søge forklaringen på, at der i Danmark er meget modstand mod oprustningen og mod militarismen, at der er krav om, at vi i stedet for at gå den vej sætter al vor kraft ind på at skabe samarbejde nationerne imellem. Derfor var der allerede under besættelsen stærke kræfter i gang i vort land for, at vi skulle tilslutte os De Forenede Nationer for derigennem at sikre, at vi ikke fremtidig kom ud for nye krigstrusler og aggressioner. Det skal indrømmes, at De Forenede Nationers resultater ikke har været de bedste, men spørgsmålet er så, om man fremmer freden ved at gå den vej, som Atlantmagterne er gået, og som vort land er slået ind på. Vi har tiltrådt en militærblok, en krigsblok, den største, som nogensinde har eksisteret i fredstid. Aldrig nogensinde har man set en sådan koordinering af et krigsberedskab. Jeg véd meget vel, at man forklarer os, at denne blok skal sikre freden, men ærede medlemmer i denne sal er jo klar over, at her drejer det sig ikke om at sikre forståelse i verden, her drejer det sig om at dele verden op i blokke, og det kan aldrig være gavnligt for freden.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har fornylig holdt en tale, hvori han har sagt, at det kunne være meget rart at have 40 000 amerikanske soldater her i landet, men at man naturligvis ikke kunne have dem her, for det ville være en povokation. Ja, jeg skal ikke diskutere, hvor meget det ærede medlem har lagt i dette om de 40 000 amerikanske soldater. Jeg vil blot hæfte mig ved, at han siger, at tilstedeværelsen af amerikanske soldater her ville være en provokation overfor Sovjetunionen. Nu ja, men har det ærede medlem så ikke herved indrømmet, at opbygningen af en militærblok, Danmarks tilslutning til en militærblok, hvorved Danmarks militærvæsen bliver indordnet under Washington, hvor vi forbereder baser, hav-